

Τὰ ἐπόμενα τετράστιχα, γραμμένα πρὸ ἑνὸς τετάρτου αἰῶνος καὶ ἐπέκεινα καὶ σκορπισμένα εἰς ἡμερίδας καὶ περιοδικά, ἐκδίδονται σήμερον εἰς τεῦχος κατὰ τὸ ἑορτάσιμον ἔτος τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ *Ἐπιγράμματα* ταῦτα προφανῶς ἀκολουθοῦν κάποιαν ἰδιαιτέραν τεχνοτροπίαν, χρειάζεται, νομίζομεν, μικρὰ εἰσαγωγή περὶ τοῦ ποιητικοῦ τούτου εἴδους τῶν παλαιῶν καὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἀπομιμήσεώς του.

I

Κανείς ἴσως ἄλλος φιλόσοφος δὲν ἐξῆρε τόσον τὴν σημασίαν τῆς ποιήσεως, ὅσον ὁ Ἀριστοτέλης, δογματίζων τὸ περιλάλητον «ἢ ποίησις φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον τῆς ἱστορίας». Ἄλλὰ πρέπει νὰ προσέξωμεν ὅτι ὁ Σταγίριτης ἐχάρασεν ἄλλον ποιητικὸν κύκλον. Τὴν ποίησιν ἐκεῖνος ἐθεώρει δημιουργίαν μύθου καὶ πιθανῶς οὔτε τὸν Κάλβον οὔτε τὸν Σολωμὸν θὰ ὠνόμαζε ποιητάς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν Παπαδιαμάντην καὶ τὸν Καρκαβίτσαν. Ἄν δὲ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἀπὸ τὴν ποίησιν ἐζήτει τὰ καθόλου, δηλαδὴ τὰ ἀνθρώπινα, καὶ ὡς ἰατρὸς ἤθελε *κάθαρσιν*, δηλαδὴ ἀνακούφισιν τῆς ψυχῆς, θὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὰ ποιητικὰ του πρότυπα θὰ τὰ ἀνέυρισκε σήμερον εἰς τὰ τεράστια μυθιστορήματα τοῦ Δοστογιέφσκη καὶ τοῦ Τολστόη, καὶ τότε ἐξηγεῖται πολὺ καλά, διατὶ ἐβάπτισε τὴν ποίησιν *φιλοσοφώτερον τῆς ἱστορίας*.

Καὶ πράγματι εἰς τὴν *Ποιητικὴν* δὲν ἀναλύει παρὰ τὸ ἔπος

